

Arrest

nr. 49 673 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt, alsmede van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn.

Op 18 januari 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

14 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 23 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 14 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 februari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 maart 2007 onontvankelijk.

Op 13 februari 2008 brengt de gemachtigde van de burgemeester van Genk, in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2008, een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis aan verzoeker.

Bij arrest nr. 196 607 van 1 oktober 2009 verwerpt de Raad van State het beroep van verzoeker dat werd ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2005.

Op 12 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 22 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans de eerste bestreden beslissing, welke wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2009 aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Z.R. (...)nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) geboren te (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Zoals blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer (zie gesloten omslag in bijlage), werd betrokkene door de ambtenaar-geneesheer uitgenodigd ter consultatie. De ambtenaar-geneesheer stelt op basis van de voorgelegde medische getuigschriften en na consultatie dat de aangehaalde medische problemen vooral kaderen binnen de sociale situatie van betrokkene. Betrokkene heeft het laatste half jaar geen arts meer geconsulteerd noch medicatie genomen, maar plant dit in de nabije toekomst wel te doen. De ambtenaar-geneesheer meent dat betrokkene vooral nood heeft aan een stabiele leefomgeving met voldoende toekomstperspectief voor het verbeteren van zijn situatie. Medische opvolging wordt niet strikt noodzakelijk geacht. Volgens de ambtenaar-geneesheer is er dan ook eerder sprake van een sociaal probleem dan wel van een medische aandoening. Strikt medisch gezien is er

geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele medische aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt eveneens dat betrokkene verklaart reeds 6 jaar in België te wonen en dat de aangehaalde medische aandoening pas sinds 2 jaar aanwezig is. Aangezien de aangehaalde medische problematiek volgens de ambtenaar-geneesheer eerder een sociaal probleem betreft waarbij betrokkene nood heeft aan een stabiele leefomgeving met voldoende toekomstperspectief voor het verbeteren van zijn situatie, stelt zich de vraag naar de leefsituatie van betrokkene in Macedonië. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Macedonië - het land waar hij, meer dan 40 jaar heeft gewoond - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp, waardoor hem een stabiele leefomgeving geboden kan worden. Daarenboven wordt in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zodat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

Op 29 juli 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, welke als volgt wordt gemotiveerd:

"Reden van de beslissing:

Betrokkene verblijft langer in het rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

(Wet van 15 december 1980 – art. 7, alinea 1,2^o)."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker twee beslissingen aanvecht met name enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2010, onontvankelijk is.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 14 februari 2005 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, dat herleefde door de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2005. Het beroep tegen de voormelde beslissing van 23 september 2005 werd verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 196.607 van 1 oktober 2009 en is dienvolgens definitief, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten principieel uitvoerbaar is. Op 13 februari 2008 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen beroep heeft ingesteld tegen dit voormelde bevel, zodat ook dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert bijgevolg geen nut op voor verzoeker, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2005 en 13 februari 2008 kan uitvoeren, vermits deze bevelen definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zover deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 16 november 2009, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 16 november 2009 wel degelijk twee medische attesten dd. 9 november 2000 van zijn behandelende arts had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat hij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering:

‘Reden:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Zoals blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer (zie gesloten omslag in bijlage), werd betrokkene door de ambtenaar-geneesheer uitgenodigd ter consultatie. De ambtenaar-geneesheer stelt op basis van de voorgelegde medische getuigschriften en na consultatie dat de aangehaalde medische problemen vooral kaderen binnen de sociale situatie van betrokkene. Betrokkene heeft het laatste half jaar geen arts meer geconsulteerd noch medicatie genomen, maar plant dit in de nabije toekomst wel te doen. De ambtenaar-geneesheer meent dat betrokkene vooral nood heeft aan een stabiele leefomgeving met voldoende toekomstperspectief voor het verbeteren van zijn situatie. Medische opvolging wordt niet strikt noodzakelijk geacht. Volgens de ambtenaar-geneesheer is er dan ook eerder sprake van een sociaal probleem dan wel van een medische aandoening. Strikt medisch gezien is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele medische aandoening blijkt die een reëel risico

inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt eveneens dat betrokkene verklaart reeds 6 jaar in België te wonen en dat de aangehaalde medische aandoening pas sinds 2 jaar aanwezig is. Aangezien de aangehaalde medische problematiek volgens de ambtenaar-geneesheer eerder een sociaal probleem betreft waarbij betrokkene nood heeft aan een stabiele leefomgeving met voldoende toekomstperspectief voor het verbeteren van zijn situatie, stelt zich de vraag naar de leefsituatie van betrokkene in Macedonië. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Macedonië - het land waar hij, meer dan 40 jaar heeft gewoond - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp, waardoor hem een stabiele leefomgeving geboden kan worden. Daarenboven wordt in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zodat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.'

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten en na consultatie met de ambtenaar-geneesheer niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 13 november 2009 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk twee objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt, met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 13 november 2009 twee recente medische verslagen bij opgesteld door dokter M.M. (...).

Het betroffen m.n. één origineel samenvattend medisch getuigschrift en één origineel gedetailleerd medisch verslag dd. 9 november 2009. In de medische verslagen werd bevestigd dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een arts (psychiater) en psycholoog noodzakelijk is.

Tevens werd benadrukt door de behandelende arts dat er geen alternatieven voor de behandeling bestaan. De behandelende arts beklemtoonde dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat hij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate therapie in zijn land 'van herkomst niet voorhanden is.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dd. 9 november 2009 bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede is het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 20 juli 2010 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 22 juli 2010 heeft gebaseerd in strijd met de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dd. 9 november 2009 opgesteld door de behandelende arts. In tegenstelling tot het besluit van de ambtenaar-geneesheer bleek uit de voorgelegde medische verslagen dat de medische aandoening waaraan verzoeker leed, niet pas sinds 2 jaren aanwezig is maar wel degelijk veel langer.

In de voorgelegde medische rapporten dd. 9 november 2009 werd o.a. melding gedaan van een post-traumatisch stress syndroom volgend op de gebeurtenissen in Macedonië die verzoeker hadden genoodzaakt om zijn land in 2005 te verlaten en een asielaanvraag in te dienen hij de Belgische asielinstanties op 18 januari 2005.

De behandelende arts. Dokter M.M. (...) had o.a. aangehaald dat er sprake was van een verregaande discriminatie lastens verzoeker in zijn land van herkomst en dat de klachten als gevolg daarvan op datum van het opstellen van de medische verslagen dd. 9 november 2009 nog steeds persisteerden. Ook bleek op afdoende wijze uit de medische verslagen dd. 9 november 2009 dat verzoeker niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate therapie in het land van herkomst uitgesloten is.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is dan ook foutief en druist in tegen de medische verslagen dd. 9 november 2009; minstens is het advies onvolledig en voorbarig aangezien er een aanvullend medisch onderzoek had dienen te worden ondernomen aangaande de post-traumatische stress problematiek, waarna verdere diagnoses konden worden opgesteld.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om lange reizen te ondernemen. De ambtenaar-geneesheer stelt dan ook ten onrechte dat de medische aandoeningen in de huidige omstandigheden geen strikt medische ondersteuning zouden behoeven.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging noodzakelijk is.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer druist in tegen de voorgelegde medische verslagen.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker eveneens aan een medisch onderzoek te onderwerpen aangaande de vraag of er al dan niet daadwerkelijk sprake is van een post-traumatische stressproblematiek, doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek aangaande dat specifieke aspect van verzoekers medische problematiek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen inzake de vraag of er in hoofde van verzoeker een post-traumatische stress stoornis aanwezig is, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer dat onvolledig was en bovendien strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 13 november 2009 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

Gezien de medische verslagen dd. 9 november 2009 van de behandelende arts van verzoeker melding maken van een post-traumatische stress problematiek zijnde een cruciaal onderdeel dat klaarblijkelijk door de ambtenaar-geneesheer over het hoofd werd gezien en hetgeen bovendien belangrijk is om een inschatting te kunnen maken o er het al dan niet aanwezig zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst) - was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek aangaande die specifieke vraag te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer - heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 22 juli 2010 de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 13 november 2009 helemaal niet werd geantwoord.

Ten vierde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 22 juli 2010 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder op zijn minst te antwoorden op de (overige) argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 13 november 2009 had aangehaald: waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland voor verzoeker niet toegankelijk zijn gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert.

Zie verzoekschrift dd. 13/11/2009.

Een terugkeer naar zijn oorspronkelijke woonplaats in Macedonië is onmogelijk, nu verzoeker ginds geconfronteerd zal worden met ernstige moeilijkheden. Daarenboven verkeert verzoeker in Macedonië in een sociaal en financieel bijzonder zwakke en kwetsbare situatie. Een terugkeer naar zijn land van herkomst is —minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek totaal niet aangewezen. Gelet op de kwetsbare sociale en financiële toestand van verzoeker in Macedonië houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem. Aangezien verweerder in de bestreden beslissing dd. 22 juli 2010 deze argumenten niet uitdrukkelijk in overweging neemt, laat staan dat verweerder enig antwoord geeft op deze argumenten, is het duidelijk dat verweerder is tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om vage duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet plausibele motiveringen. Stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 cv.)”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen welke eraan ten grondslag liggen, zijnde het feit dat uit de door verzoeker aangevoerde elementen niet blijkt dat hij lijdt aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Tevens wordt verwezen naar het medische verslag van de ambtenaar-geneesheer aangaande de medische elementen die verzoeker heeft aangevoerd en de aanvullende consultatie van verzoeker bij de ambtenaar-geneesheer.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, wijst de Raad erop dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Tevens voert verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Aldus diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte, dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beroept verzoeker zich op het feit dat hij leidt aan een ernstige medische aandoening en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt medische attesten neer van Dr. M.M. (...), met name een samenvattend medisch getuigschrift en een gedetailleerd medisch getuigschrift welke beide dateren van 9 november 2009. De behandelende geneesheer Dr. M.M. (...) stelt dat een regelmatige opvolging door een psychiater en de nodige medicatie noodzakelijk is en dat de adequate behandeling niet voorzien is in het land van herkomst, alsook dat verzoeker niet in staat is om een lange reis te maken. Deze medische attesten werden voorgelegd aan een ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)Reden:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Zoals blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer (zie gesloten omslag in bijlage), werd betrokkene door de ambtenaar-geneesheer uitgenodigd ter consultatie. De ambtenaar-geneesheer stelt op basis van de voorgelegde medische getuigschriften en na consultatie dat de aangehaalde medische problemen vooral kaderen binnen de sociale situatie van betrokkene. Betrokkene heeft het laatste half jaar geen arts meer geconsulteerd noch medicatie genomen, maar plant dit in de nabije toekomst wel te doen. De ambtenaar-geneesheer meent dat betrokkene vooral nood heeft aan een stabiele leefomgeving met voldoende toekomstperspectief voor het verbeteren van zijn situatie. Medische opvolging wordt niet strikt noodzakelijk geacht. Volgens de ambtenaar-geneesheer is er dan ook eerder sprake van een sociaal probleem dan wel van een medische aandoening. Strikt medisch gezien is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele medische aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt eveneens dat betrokkene verklaart reeds 6 jaar in België te wonen en dat de aangehaalde medische aandoening pas sinds 2 jaar aanwezig is. Aangezien de aangehaalde medische problematiek volgens de ambtenaar-geneesheer eerder een sociaal probleem betreft waarbij betrokkene nood heeft aan een stabiele leefomgeving met voldoende toekomstperspectief voor het verbeteren van zijn situatie, stelt zich de vraag naar de leefsituatie van betrokkene in Macedonië. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Macedonië - het land waar hij, meer dan 40 jaar heeft gewoond - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen al daar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp, waardoor hem een stabiele leefomgeving geboden kan worden.

Daarenboven wordt in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zodat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

(...)"

In een eerste en tweede onderdeel van zijn uiteenzetting verwijst verzoeker telkenmale naar de medische attesten die hij heeft neergelegd en plaatst hij de conclusie van deze attesten tegenover de conclusie van de ambtenaar-geneesheer. Verzoeker benadrukt telkens opnieuw dat de behandelende arts tot een andere conclusie is gekomen dan de ambtenaar-geneesheer en meent hieruit te kunnen afleiden dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is. Dienaangaande merkt de Raad op dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten. De loutere vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere conclusie komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld, maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de verslagen opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies.

Uit het voornoemde advies van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 juli 2010 blijkt dat elk medisch gegeven dat werd meegedeeld door verzoeker werd geanalyseerd, doch niet werd weerhouden. Vooreerst heeft de ambtenaar-geneesheer op basis van de medische gegevens die verzoeker heeft voorgelegd vastgesteld dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de ernst van de aandoening niet kon afleiden uit de medische attesten van Dhr. M.M. (...) werd verzoeker uitgenodigd op consultatie.

Op basis van deze consultatie stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende vast: *"Tijdens deze consultatie blijkt dat betrokkene al 6 jaar in België woont. De problemen zijn sinds 2 jaren aanwezig. Sinds 6 maand wordt hij niet meer gevolgd door een arts, omdat hij niet wist hoe dit te betalen. Hij neemt ook geen medicatie meer. Via het CAW heeft hij nu te horen gekregen gratis beroep te kunnen doen op de gezondheidszorg, en hij plant een verdere opvolging door een psychiater. Betrokkene heeft naar eigen zeggen vooral last van piekeren en depressieve gedachten. Hij ziet weinig perspectief. Het wordt elke dag erger.*

Analyse van dit dossier, rekening houdend met de gegevens van de consultatie, leert mij dat betrokkene last heeft van piekeren en depressieve gedachten. Dit is echter vooral te kaderen binnen de sociale situatie, zoals blijkt zowel uit het verslag van de behandelende arts als uit wat betrokkene zelf aangeeft. Hij heeft het laatste half jaar geen arts geconsulteerd noch medicatie genomen, maar plant dit in de nabije toekomst wel te doen.

Hieruit blijkt mijn inziens dat betrokkene vooral nood heeft aan een stabiele leefomgeving met voldoende toekomstperspectief voor het verbeteren van zijn situatie. Hij lijdt aan piekeren, negatieve gedachten, wat niet verwonderlijk is gezien zijn heden uitzichtloze situatie. Medische opvolging kan in tweede instanties ondersteuning bieden, maar is m.i. niet strikt noodzakelijk. Bijgevolg is dit eerder een sociaal probleem dan wel een medische aandoening. Er is strikt medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

(...)"

Hieruit blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd op de medische elementen die verzoeker heeft aangevoerd, met name de twee medische attesten van Dr. M.M. (...), de aanvraag van 13 november 2009 en op de vaststellingen die werden gedaan tijdens de navolgende consultatie. Op basis van het geheel van deze gegevens komt de ambtenaar-geneesheer uiteindelijk tot het besluit dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom met depressie, maar dat dit toch binnen de sociale situatie dient gekaderd te worden en dat dit niet beschouwd kan worden als een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat uit het medische verslag blijkt dat er rekening werd gehouden met alle relevante gegevens geënt op de persoonlijke situatie van verzoeker en er in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel op objectieve en individuele wijze werd geoordeeld. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De loutere vaststelling dat de conclusie van Dhr. M.M. (...) afwijkt van de conclusie van de ambtenaar-geneesheer doet hier eveneens geen afbreuk aan.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsverplichting dat de verwerende partij de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen aangaande de vraag of er al dan niet daadwerkelijk sprake is van posttraumatische stressproblematiek. Terwijl hij in zijn aanvraag van 13 november 2009 formeel heeft aangeboden om in te gaan op iedere uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers argumentatie op dit punt feitelijke grondslag mist. Uit het medische verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoeker juist wel werd uitgenodigd door de ambtenaar-geneesheer, daar de ernst van de aandoening niet duidelijk afgeleid kon worden uit de medische attesten die werden neergelegd. De conclusie van het medische verslag van de ambtenaar-geneesheer is mede gebaseerd op de vaststellingen van de consultatie van verzoeker bij de ambtenaar-geneesheer zodat verzoeker niet kan voorhouden dat de verwerende partij verzoeker ten onrechte niet heeft uitgenodigd. Er dient bovendien op gewezen te worden dat in het verslag van de ambtenaar-geneesheer nergens wordt ontkend dat verzoeker lijdt aan post-traumatische stress. Wel wordt verduidelijkt dat dit eerder als een sociaal probleem dient te worden gekwalificeerd en dus niet als een medisch probleem daar de ambtenaar-geneesheer meent dat medische opvolging in tweede instantie steun kan bieden aan verzoeker, maar dat medische opvolging niet strikt noodzakelijk is. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat het medische verslag van de ambtenaar-geneesheer "voorbarig" en "foutief" zou zijn of waar hij stelt dat een "medische onderzoek een ander licht zou werpen op de situatie". Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich te baseren op het medische advies van een specialist ter zake, met name op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 juli 2010. De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met alle relevante gegevens en heeft haar beslissing dan ook zorgvuldig voorbereid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de zorgvuldigheidsbeslissing is geschonden.

Aangaande de stelling van verzoeker dat zijn "aandoening" niet pas sinds twee jaar aanwezig is, maar zich al veel langer manifesteerde, stelt de Raad vast dat verzoeker blijkbaar zijn eigen verklaringen tegensprekt, aangezien uit het medische verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoeker tijdens de consultatie aan de ambtenaar-geneesheer heeft verklaard dat zijn problemen sinds twee jaar aanwezig zijn. Hoe dan ook is verzoekers kritiek, slechts een kritiek ten aanzien van een overtollig motief. Het motief dat verzoeker niet leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst, is het determinerend motief, in de zin dat het de bestreden beslissing op zichzelf kan dragen. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Tot slot dient de Raad nog op te merken aangaande het vierde onderdeel van de uiteenzetting van verzoeker, dat aangezien er *in casu* geen medische aandoening werd weerhouden die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat medische opvolging niet strikt noodzakelijk werd geacht, diende de verwerende partij logischerwijze niet verder na te gaan, noch te motiveren of er al dan niet adequate medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

De Raad concludeert dat de verwerende partij alle pertinente gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangehaalde elementen werden allen onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de

bestreden beslissing volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht worden aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenstaande uiteenzetting stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dd. 9 november 2009 bleek dat verzoeker niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland uitgesloten waardoor een terugkeer onmogelijk is. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende

Artikel 3 :

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan. onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen. Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden. Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening als dan in het gedrang komt.”

Verzoeker verwijst wederom naar de conclusie van de medische verslagen van 9 november 2009 waarin werd geoordeeld dat verzoeker geen lange reizen kan ondernemen. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een “uitwijzing” daar de bestreden beslissing de beslissing is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad herneemt integraal de analyse van het eerste middel waarin werd geoordeeld dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat de elementen die verzoeker heeft aangebracht niet als een medische aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch als een aandoening die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Het loutere feit dat verzoeker hier niet mee akkoord gaat en hij dit wederom aanwendt in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is, mede gelet op wat reeds is uiteengezet in het eerste middel, onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer, opgesteld na consultatie van verzoeker, dat door de verwerende partij werd betrokken in haar beoordeling en motivering, blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij het laatste half jaar geen arts meer heeft geconsulteerd, noch medicatie heeft genomen. In ditzelfde verslag stelt de ambtenaar-geneesheer dat er strikt medisch gezien geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Met zijn betoog dat een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding, waarbij dient vastgesteld te worden dat verzoeker zijn eigen verklaringen die hij afgelegd heeft tijdens de consultatie bij de ambtenaar-geneesheer tegensprekt, toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Bij zijn verzoekschrift dd. 13 november 2009 had verzoeker twee recente en gemotiveerde medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt.

De voorgebrachte medische attesten dd. 9 november 2009 opgesteld door de behandelende arts stelden dat de medische aandoening van verzoeker van die aard is dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling. De voorgelegde medische verslagen dd. 9 november 2009 betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen aangaande de vraag naar de post-traumatische stress problematiek doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek aangaande deze specifieke vraag had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek dienaangaande heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 20 juli 2010 dat niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts. Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 22 juli 2010 te worden vernietigd.”

Daar verzoeker wederom de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en hij een onderdeel van de uiteenzetting van het eerste middel integraal overneemt, volstaat het dat de Raad verwijst naar de analyse van het eerste middel, welke hier integraal hernomen wordt.

Verzoeker toont niet aan dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU